LUMINĂ ŞI UMBRĂ
Versuri III

PREFAŢĂ

DE VORBĂ CU MINE

Și tu te-ai născut din durere
Și-ai umplut casa de bucurie
Și primele tale lacrimi erau ca boabele de rouă
Ce oglindeau zorii.
Zorii unei vieţi cu lumini şi umbre.

Creşteai zâmbitor şi liniştit
Ca pâine bine frământată de mâini materne
Și orizontul lumii tale se lărgea
Spre alte orizonturi şi mai îndepărtate
Și mai îmbietoare în taina lor.

Apoi a urmat o zi înnorată.
O zi fără soare.
Când clipa ţi-a devenit piatră de încercare
Dar ştiai deja că secunda se divide în mii de secunde
Și, că lupta cu tine
Va fi de fapt o biruinţă.
În oasele tale clocotea freamătul mării
Și îngerul informator îţi afla, în toate mădularele.
Urme străvechi de păcate.

Acum mergi mai departe pe cărarea prescrisă
Uşor gârbovit de sarcina grea de sentimente
Și te apleci ba la dreapta, ba la stânga.
Să culegi câte o floare rară
Din care să-ţi împleteşti o cunună nouă, s-o porţi mereu ca pe o Cruce a mântuirii.

ANUNŢ

În palatul gheaţă al înţelepciunii
Are loc summitul de vară al sentimentelor
Ce se desfăşoară sub semnul cel mai luminos al speranţei.
Se va discuta primordial.
În limba diplomaţiei.
Despre poluarea internă şi externă
Şi se va acuza reciproc.
Iarăşi şi iarăşi.
Cine şi cât poluează.
Desigur, rezultatele se vor anunţa ulterior.
Până atunci va fi tăcere.
O tăcere deplină…
Vor fi prezente la acest important Summit
Iubirea şi ura.
Bucuria şi tristeţea.
Bunătatea şi durerea.
Va lipsi motivat excelenţa sa Fericirea
Plecată undeva departe.
Acolo unde absolutul e un veşnic vis.

CĂLĂTORUL

Străinul păşeşte agale prin ceaţă.
Gâfâind de neodihnă
Şi ghidându-se doar cu o luminiţă în piept.
Privirea lui se dilată cât zarea
Şi vede scurt cât o părere.
Duce o raniţă în spinare
Doldora de vise
Şi greoaie de multe deziluzii.
Din când în când
Îşi şterge tălpile de negură
Şi-şi înalţă fruntea spre Zenit
Să caute soarele ascuns sub orizont.
Cu palma îşi acoperă luminiţa din piept.

Să n-o stingă cumva adierea nordului.
Apoi din ce în ce mai îndepărtat.
Capătă aspect de ceaţă.
Şi negreşit se contopeşte cu ea.
Nu e mai deloc cunoscut
Şi, cât de mult seamănă cu noi!

O ALTĂ STINGERE

S-a mai stins o lumină în oraş.
În plină zi cu soare.
Mergea la ultima întâlnire
Şi, aşa deodată.
A strălucit nefiresc de intens
Şi-apoi a căpătat o formă de punct.
Aici vin îngeri cu crini în mâini
Să celebreze o altă reverie
Şi cântă împreună oda împlinirii eterne.

Freamătul de umbre al inimilor vii
Îi consfinţesc amintirea
Şi iubirea lor li se citeşte cu claritate
Într-un ropot de lacrimi transparente.

S-a mai stins o lumină în oraş
Şi, la miez de noapte înaltă.
Răsare în locul ei o mică stea
Ce a primit deja o formă de semnul întrebării.

PE CÂND PENELOPA

Pe când frumuseţea Penelopei
Lumina lungi nopţi de aşteptare.
Ulise rătăcea pe mări.
Îmblânzind ispititoare sirene.

Ea, iubitoare, ţesea raze de lumină
Sacrificând vis după vis.

El, legat la ochi.
Înfrunta talaz după talaz.
Ascultând vrăjit chemarea largului.

Pe când Penelopa-ntr-un fapt de seară
Şi-a reluat obsesiv ţesutul.
O stea i-a căzut pe urzeală.
Prefăcându-se într-o floare cu petale de aripi.
Ostenite de zbor.
Ştia că este ultima ei speranţă
Şi aşa a devenit nemuritoare.

DIN DRAGOSTE SE NAŞTE FERICIRE

El o strângea tremurând la piept.
Ca pe-o lăută adorată.
Doar îi dezmierda coardele străvezii.
Şi ea vibra afirmativ.
Vibra din plin.

Maestrul o acorda perfect.
După tonul inimii.
Strună cu strună.
Nervură cu nervură
Şi ea rezona din adâncuri.
Rezona din toată fiinţa.

Apoi, după un preludiu de rutină.
Urma o învăluire de acorduri abia şoptite
Şi, din contopirea lor totală.
Se năştea tulburător un cântec.
O nouă Odă a fericirii.

CEAS DE DIMINEAŢĂ

Ceasul dimineţii se trezeşte
În fiecare frunză, în fiecare fir de iarbă.
Viaţa se-nfiripă din puritate –

Clipă de clipă – pe ecranul orizontului
Şi din hăuri de-ntuneric, izvorăsc
Spiralate duhuri de lumină şi de răcoare.

Dimineaţa – o tăcută promisiune a Soarelui
Şi nepăsătoare de apus –
Purifică suflete, flori şi izvoare.
Trezeşte zboruri şi speranţe.
Cu caldă virginitate.
Razele se insinuează printre frunzele înlăcrimate
Şi, din aproape în aproape.
Lumina se revarsă peste zare.

Trandafirii şi crinii
Îşi zâmbesc din nou curtenitor.
Adormind simţurile cu miresme de gală.
Dar toate ale firii tresar deodată.
La o chemare unanimă:
Amurgul să nu vină niciodată.

POVESTE DE IUBIRE

Ea aştepta arzând de nerăbdare.
Cu poşeta de domnişoară bine, pe genunchi.
El se lăfăia cu cealaltă
Mai realistă şi mult mai versată.

Ea stătea mereu
Cu privirea lipită de transparenţa ferestrei
Şi zâmbea pudic unui gând tainic.
El savura – plin de sine –
Clipa cea pragmatică.
Uitând de o promisiune cam voalată.

Ea rămânea cu privirea uscată de dor
Aţintită spre portiţa împlinirii
Larg deschisă în calea lui.
El venea totuşi cocoşeşte.

Ca un Don Juan mărinimos
Şi ea s-a luminat deodată
Şi şi-a dezmorţit paşii mătăsoşi.

A urmat o nuntă fastuoasă.
Durabilă şi regretabilă ca un vis.
Ea plutea în al nouălea cer.
El abia înghiţea gustul amar al regretului.

După o perioadă de miere mai confuză.
El a sărit gardul viu.
La fel de cocoşeşte.
La cealaltă
Care devenise mai năzuroasă ca oricând.
Ea, deziluzionată şi rebelă.
Şi-a dezbrăcat pudoarea
Şi a aruncat-o fără jenă la deşeuri.
Apoi a plecat la mămica acasă
Şi şi-a îmbrăcat resemnată
Demnitatea cea şifonată.

CONSOLARE

Ce mai contează că ne-am întâlnit
La capăt scurt de drum.
Inimi purtate de vânt.
Ca două clopote obosite
Care în liniştea serii.
Abia îşi trimit vibraţiile într-un ecou îndepărtat.

Eram împreună două vâlvătăi
Ce se frigeau una de cealaltă
Şi ne temeam de clocotul dorinţei.
Ne temeam de ispita împlinirii.

Ce mai contează că destinele noastre
S-au scurs paralel.
Spre ţinte independente.

Pentru o virtuală aducere aminte.

Acum ne strângem mâinile
Orbiţi de vâlvătăile trecutului
Şi, ca două umbre subţiate de curgere a timpului.
Ne agăţăm inevitabil.
De ce din urmă speranţă.

INVESTIŢIE INTIMĂ

Mai avem timp suficient
Să rostogolim un nor de azur
Peste altul de cenuşa amintirilor.
Şi să întindem cearşafuri de curcubeu
Peste zările noastre.
Acolo să ne construim o vilă din piei dializate
Unde să ne pârjolim
La Soarele împlinirii
Cât o mai ţine vara aceasta.
Că avem timp berechet.
Până când ne vom risipi împreună
Ca frunzele toamna.

PEISAJ DE SECOL XXI

Mizeria noastră nocivă
Se scurge aburindă spre boltă.
De unde se revarsă peste noi.
Otrăvindu-ne din cap până-n picioare.
Apoi ne precipităm surprinşi spre spitale
Să lustruim halate albe
Şi să ascuţim acele mai bine.

Alături de noi.
Instinctele convieţuitoare latră şi muşcă.
Muşcă şi înţeapă dacă nu dispar cu totul.
Vegetalul îşi pierde mireasma şi culoarea.
Oferindu-ne fructe microscopice.

În schimbul celor dolofane
Născute arătos în eprubete.

Noi scormonim viaţa în Galaxia Speranţelor
Şi uităm de noi înşine.
Iertată să-mi fie persoana întâi plural.

O FRICĂ DE MAC

Avem cu toţii o frică de mac
Fragil şi frumos
Ce a picurat ca un strop de sânge.
În lanul vulnerabil al vieţii.
Iubim împreună aceeaşi stea
Ce ne pulsează calculat
Lumină şi căldură.
Şi, când umbra gardului ne acoperă.
Ne temem de repedea trecere.

Unii îşi scutură petalele
Ofilite la vreme şi-şi cuibăresc în ţărână seminţele
Cu miez de primăvară.
Alţii sunt curmaţi de la mijloc.
Înainte de vreme.
De culegători de destine.
Dar reînvie şi ei.
Într-un alt anotimp.
Mai norocoşi şi mult mai îndrăgiţi
De nedescifrata noastră Fortuna.

CONTAMINARE

Sufeream de aceeaşi boală.
Deşi eram departe unul de celălalt.
Tu numai suferinţa chemare.
Eu îi spuneam arsură.
Tu credeai că e o boală de descântec.
Eu ştiam că poate fi o insomnie de primăvară.

Sufeream amândoi la fel.
Departe unul de celălalt.
Cum suferă canarul în colivie
Şi cântă de singurătate.

Această contaminare s-a născut odată cu noi
Şi vraci nu există pentru ea.
Răbdam suferinţa în tăcere.
Ca doi străini izolaţi.
Până când ceasul cel bun al întâmplării
Ne-a adus faţă în faţă.
Inimă lângă inimă.
Şi abia atunci ne-am dat seama
Că suferinţa noastră se numea simplu: DOR.

MOMENT FESTIV

În textul meu am adunat
La acest moment festiv
Litere mari şi litere mici.
Să se ţină prieteneşte de mână
Şi, rând pe rând.
Să se grupeze în cuvinte obşteşti
Şi-apoi să iasă în ogradă împodobită cu brazi.
Din casa părintească.
În pas legănat de horă.
Se conturează mai întâi mirele cu mireasa lui.
Apoi nunul mare cu nuna mare.
Socrii cu soacrele primeniţi.
Apar fraţii şi surorile mai experimentaţi
Şi, în aceeaşi ordine tradiţională.
Urmează restul de invitaţi de onoare
Şi astfel împreună alcătuiesc
O horă a împlinirii.
În ritmul molcom al lirei mele.
Iar menestrelul le dedică o poezie.
La acest nou mariaj al cuvintelor.

TREI CULTIVATORI ETERNI

Visătorul cultivă în secret
Ouă minuscule de fluture
În cutele palmelor sale.
Încălzite de la inimă.
Ştiind că vor ieşi mai întâi larve lacome.
Dar dornice de aripi
Pentru o clipă de iubire.

Realistul cultivă nestingherit
Iele neastâmpărate
În cutele frunţii sale.
Luminate de la raţiune.
Ştiind că din ele se vor ivi planuri îndrăzneţe.
Măcar pentru un pas în evoluţie.

Semănătorul cultivă răbdător
Boabe curate de aur.
În brazda dragostei sale
Stropită de la suflet.
Ştiind că aşa va răsări dornică
Pâinea cea mereu dătătoare de viaţă.

PASTEL NOCTURN

Tăcerea miezului de noapte
Se întinde peste tot
Şi pătrunde adânc în toate.
Până în amintirea luminii
Şi până în uitarea somnului.

Doar ecoul nemărginit al imensităţii
Poartă cu el foşnetul stelelor.
Împlinind şi mai mult taină întunericului.

Din toată această măreţie a firii

Se revarsă abisul liniştii
În abisul uitării
Până când va înflori un alt răsărit
Şi până când va învia o nouă dimineaţă.

LA PAS CU LIBERTATEA

Cei ce se consideră mai tineri
Şi părăsesc locuinţa
Sau chiar şcoala –
Mai ales noaptea –
Şi se grupează în pâlcuri viguroase.
Populând localul la tot felul de jocuri
Unde, câştigă mai puţin decât pierd
Şi urlă la unison
De aruncă în aer clădirea.
Sau şlefuiesc străzile
După agăţat.
Apoi poluează boscheţii
Că ei nu servesc cultură.
Ca fraierii ceilalţi
Şi refuză cărţile ca pe nişte pastile pentru tuse
Că ştiu să tuşească de la ţigările bune.

Ele fluturându-şi poşetele.
Se ascund sub machiaj
Sau sub o umbră de strai modern.
O îndeletnicire temporară.
Că mai mult îşi exteriorizează arama
În faţa antonimilor faini.
Apoi îşi lasă rodul pântecelui în mediul familial
Şi se consideră sincere ca lacrimile mamelor.
Care au uitat că tinerii de azi
Sunt mai emancipaţi şi mai inteligenţi.
De aceea merg la examene cu mobilele în intime
Restanţele fiind la modă.

După o astfel de experienţă în ţara maternă.

Se retrag în străinătate.
Să se purifice sau nu
Şi părinţii le duc dorul.
Că mai bine era la casele lor.
Deşi nu sunt deprinşi cu modernitatea aceasta în deplină libertate.

BĂTRÂNUL ANONIM

Umbletul său şovăitor
Se dereglează clipă cu clipă
Şi c-un ultim pas
Ajunge la răscrucea deasă de drumuri.
Ca o pânză de păianjen tremurătoare.

Gerul din tâmple îl apasă.
Ningându-l şi îndoindu-l mai tare
Pe cârja proptitoare.
Mai năzuieşte o dată.
Mai încearcă luminiţa din el.
Dar nici umbră parcă nu mai are
Şi merge şovăitor spre marginea din urmă.

Acum ce mai contează pentru el
Cine a fost sau cum a fost.
Ce mai contează astăzi
Ce a realizat sau ce nu a realizat.
Degeaba toate acestea.
Că dorinţa lui de a fi
Se reduce la o simplă idee de punct
Într-un final de poveste fără suspans.

PORTRET FRAUDULOS

Era mereu întunecată
De vreun gând secret.
Greu de depistat.
Îi aruncam câte o ocheadă pe furiş.

Din dosul gardului viu
Şi, când învia o umbră de surâs.
Mă înfioram nu ştiu cum
Şi mă făceam mai mic
În ascunzişul meu complice.

Ea, din când în când –
În deplină siguranţă –
Îşi mângâia visătoare.
Cu degete neliniştite.
Mai întâi obrajii –
Ca două mere??? –
Apoi mierea parului.
Apoi cu aceleaşi degete iscoditoare.
Se apropia de marginile celor două mări minuscule
Din care s-a scurs o picătură grăbită
Şi nedefinită pentru mine.
Degetele ei au coborât şovăitoare.
Dar mi-e jenă să mai relatez.
Oricum, mi-aş fi dorit să locuiesc.
Măcar o clipă.
În căuşul palmei ei
Era mereu întunecată de o taină provocatoare.
Dar, când îi apăream instantaneu în cale.
Tresărea şi se lumina toată deodată.

CUTIA CU VIPERĂ

Prietenia aceea înmormântată în trecut.
A lui, a lor
Nu era decât o cutie lunecos de frumoasă.
O cutie cu viperă a Cleopatrei.
Desigur, cu efect întârziat.

Jucăria perfidă şi ideală
Luneca de dezinvolt.
Pe pista sufletului meu.
Ca o felină îmblânzită şi o purtam cu mine încrezător.

Ca talisman de noroc
Și eram un consecvent copil
Într-o deplină sinceritate.

Providența a făcut
Să deschid cutia fermecată
Și vipera a țâșnit
În lumina adevărului
Și m-a muşcat drept de suflet.
Că și acum rana mai sângerează.
Fără șanse de vindecare.

ÎNDRĂGOSTIT DE CURSĂ LUNGĂ

Îndrăgostitul de cursă lungă
S-a cățărat la bordul altei iubite
Și, mângâindu-i schimbătorul de viteze.
A început să înfulece nebunește
Drumuri demult cunoscute.
Când iubita ce nouă
Devenea nerăbdătoare.
El o frâna tandru.
Șoptindu-i la aripa cea stângă.
Să aibă răbdare.
Că încurcând va atinge punctul culminant
Și o va lăsa să se desfășoare în voie
Dar parbrizele ei frumoase
Au început să lăcrimeze.

El, privind în urmă doar o clipă.
A zărit chipul strălucitor al primei iubite
Și a recunoscut-o după mers.
Deși era vopsită în verde.
Prin oglinzile lui jucăuşe
Nu-i vedea prea bine interiorul
Și parcă altul îi manevra volanul.
De ciudă i s-au aburit retrovizoarele
Și a acostat pe dreapta aventurii sale

De îndrăgostit de cursă lungă.

SPECTACOL

Cortina se trage.
Şi scena e pustie.
Dar e întreită cu figuranţi, *(corect DEX ticsită)*
Unii mai mari.
Alţii mai mici.
Unii cască a lehamete
Alţii dorm de-a binelea
În comode fotolii iluzorii.
Unii scandează caţavenceşte dragostea de ţară.
Alţii îşi lipesc punctele de vedere
Pe o lozincă de lemn.
Neglijată de alţi figuranţi.
Vreo doi se iubesc aprig.
Învăluiţi în obscuritate.
Unii figurează în fundul scenei
Confecţionând din hârtie
Figurine noi.
Alţii, micşoraţi în colţuri umbrite.
Strigă în van „curat – murdar".

Şi spectatorii.
Marionete şi ei.
Îngrămădiţi în jurul scenei.
Aplaudă îndelung acest spectacol de râs.
Finanţat destoinic
Din bugetul public.
De aceea intrarea sau ieşirea
Au fost pentru toţi gratuită.

CARTEA LUMII

Pe cotorul cărţii scrie:
Infernul.
Pe prima copertă scrie:

Paradisul pierdut.
Pe ultima copertă scrie:
Învierea
Şi mi-e frică să deschid această carte.
Ca nu cumva adâncul ei să mă înghită
Ca într-o mare fără fund
Şi să nu mai pot ieşi de acolo
Decât însetat de lumină
Şi flămând de nemurire.

UNA ŞI ALTA

Frica şi neputinţa
S-au infiltrat inopinat
În el
Prin porii de din dos
Şi-i zgâlţâie inima.
Ca pe un clopot de alarmă.

Neputinţa îi încătuşează picioarele
Cu uşurinţa ei genetică
Şi ţipă de satisfacţie.
De trosnesc articulaţiile.
Frica aleargă panicată
La farmacie, dar aici întâlneşte
O urzică zveltă
Şi dornică de certitudine.
Apoi Frica se precipită
La urgenţe.
Unde o întâmpină.
Zâmbindu-i din obişnuinţă.
Câţiva îngeri în alb
Care-o recunosc imediat
După paloare
Şi-i scriu o reţetă ieftină
Cu o pană ruptă dintr-o aripă.
Frica se sperie de ce era scris
Şi, vibrând de emoţie.

Se calmează cu o cupă de autosugestie
Şi adoarme o clipă
Pe umărul stâng al lui Morfeu.
În vis îi apare Neputinţa
Străvezi ca nimicul
Şi el, gazda imprudentă.
Râde de dincolo de timp
În templul efemer?? Al lui Bachus.
În acest caz.
Cele două impostoare mărinimoase
Dau dovadă de puţină răbdare.

SACRIFICARE

În grădină, florile.
Încoronate cu prea multă iubire.
Aşteaptă să fie sacrificate
Prea devreme şi prea simplu.
Cu mieii de Paşti.
Fără nicio şovăială
Şi fără nicio remuşcare.

În zare.
Lumina strecurată prin aburii
Expiraţi de plămâni mecanizaţi.
Se grăbeşte prematur
Să străpungă zidul asfinţitului.
Obosită şi fără niciun regret.

În inimile noastre.
Îngreunate de prea multă speranţă.
Tremură îndoiala
Ca frunzele toamna.
Învelindu-se răbdătoare
Cu umbra unu viitor anonim.

UMBRE PARALELE

În somnul unei umbre încarnate
S-a cuibărit o umbră mai subtilă.
De-o fi cât o fi.
Că, plictisită de-atâta citit în taină.
A pornit să se joace alandala
Cu visele celui adormit.

A fost şi ea cândva
Irigată cu sânge.
Dar şi l-a pierdut stupid într-un duel
Încorsetat în platoşe de tinichea.
Cel ce doarme ostenit în propria-i piele
Zâmbeşte, fără a percepe.
Unei amintiri îndepărtate
Care a scăpărat dintr-o lume la fel de îndepărtată.
Pe fila aceea de timp.
Ofilită demult, scrisese, cu aripa gândului rătăcitor.
Că viaţa pare a fi un somn
Cu vise mereu zbuciumate.

TREI POVEŞTI ÎNTR-UNA

Vânătorul, înarmat cu plumbi grei de foc.
Urcă potecile umbrite.
Cu sângele rece ca izvoarele de munte.
Să vâneze ce i-a ieşi în cale:
Animal sau pasăre.
Apoi va coborî între prieteni
Şi le va povesti o întâmplare
Goală ca tolba lui
Şi toţi vor râde de romantismul vânătorului.

Pescarul, înarmat cu ace foarte bine ascuţite.
Se lasă în vale spre râu
Să pescuiască o mulţime de peştişori de aur.
Gândind la un scop anume.
Apoi urcă la prieteni.
Să le povestească o întâmplare

Cu un pescar ce se întoarce cu mână goală şi toţi îl îmbrăţişează.
Ca buni tovarăşi de meserie.

Poetul, înarmat până în suflet
Cu slove – flori sau cu slove – duh.
Se apleacă asupra unui luminos poem.
Să vâneze doar vise comune.
Apoi să vină cu el în faţa unor alţi visători.
Ca caldă ofrandă a sufletului său
Şi, poate, câţiva dintre ei
Vor suspina aprobator la ceas de seară.

INVOCAŢIE

Frumoasă nepereche Limbă Română
Rănile tale prea mult mă dor
Şi lacrima ce-ţi picură obrazul nobil
Prea tare mă arde
Şi sunt atât de singur
Alături de moderna-ţi suferinţă!

Eşti aşa de înstrăinată
Chiar în casa ta.
Cu trudă clădită.
Ca şi cum muntele nu s-ar mai numi munte.
Ierbii nu i s-ar spune iarbă.
Şi izvorul nu ar mai izvorî viaţă.
Aşa cum te iubea cu iubire mare
Bunul tău îndrăgostit Nichita.
Deşi mulţi amorezi de ocazie
Îţi fac curte ipocriţi
Pe lângă un templu departe de tine.

Frumoasă nepereche Limbă Română.
Eu, în fiecare vorbă a ta.
Răsădesc câte o floare albă.
Să ne fie mângâiere.
Căci doar speranţa ne-a mai rămas.

Să fim din nou fericiţi
Împreună vreodată.

VEŞNICIA DE LA PUTNA

Asupra templului sfânt de la Putna.
Bat clopote de aur.
Bat clopote de lumină.
Răspândind în toate zările
Duh cald de tămâie.
Aură de veşnică pomenire.
Suflul păgânităţii (*DEX păgânătăţii*) s-a topit
În vâlvătaia spadelor încrucişate.
Acum fraţii de aceeaşi cruce
Vântură nelegiuirea prin altare
Şi, idiotizaţi de lăcomie.
Strivesc sub şenile grele
Sfinţite hotare cu sânge.

Şi icoana lui Ştefan mai lăcrimează
Şi sabia lui mai zvâcneşte o dată în teacă.
Bat clopote de slavă
Deasupra unui Voievod înlăcrimat.
Răspândind în toate zările o poruncă.
Dar şi-un îndemn de multă.
De foarte multă iubire.

E O RUGĂMINTE

Minte-mă, minte-mă cum şi cât poţi
Cu poveşti de tot felul.
Ca pe un copil nesătul de joacă!

Minte-mă că plouă cu stele.
Că ninge cu fulgi de păpădie.
Minte-mă că noaptea e albă
Şi că ziua e pătată cu un nor
La răsărit.

Minte-mă că ţi s-a aşezat luna pe umăr
Şi că ai devenit mai luminoasă.
Minte-mă că ziua de azi e o sugestie.
Că visul e doar o minciună.
Minte-mă, că primele flori primite nu s-au ofilit încă
Şi că aşternutul e un colţ din natură.
Minte-mă că pasărea tristă din colivie
A început să cânte iarăşi.
Şi că tu ai întinerit şi mai mult.
Minte-mă că a secat vinul în pahare.
Dar că debitul tău de a minţi e nesecat!

Minte-mă tot ce vrei.
Dar nu mă amăgi niciodată cu iubirea!

GÂNDURI DE LA MĂRIOARA

Mărioara aproape că a îmbătrânit
În căsuţa ei veche.
Alături de ceilalţi din sat.
Şi azi o doare una.
Mâine o necăjeşte
Şi la spital nu se poate avânta.
Că e peste lume de departe
Şi-apoi acolo bolnavii
Se îmbolnăvesc unii de la alţii.
Altă dată, când nu-i trebuia.
Spitalul era la zburătură de băţ.
Te duceau repede la el
Şi te aduceau anevoie înapoi.
Acum e invers
Şi te duci aproape viu
Şi te aduc mort de-a binelea.
În dangătul consolator al clopotului.

Şi auzise Mărioara la televizor
Cum una, cu graţie de parlamentar.
Aruncă fum şi scrum în ochii nefumătorilor.

Să nu mai vadă cum s-au fumat unele spitale
Şi-n locul lor străvechi a răsărit câte o cârciumioara.
Mai bine rămâne în sat cu babele ei.
Că ele măcar nu-i papă bănuţii
Pentru un descântec, pentru o buruiană
Şi iarăşi oftează Mărioara căruntă:
Şi of, şi of!
Ardă-le-ar focul mintea falimentară!

VIAŢA ÎN ALEGORIE

Cronos tronează răbdător
Pe palma nemărginită a Universului.
CU trecutul pe un umăr
Şi viitorul pe celălalt.
Prezentul i se joacă zglobiu
Când pe genunchiul drept.
Când pe genunchiul stâng.
Primind câte un bobârnac peste vârful nasului.
Să nu uite cumva că are un stăpân.
Neastâmpăratul acesta de prezent
Când are un zornăit de tinichea.
Când are un clinchet de cristal.
Cum îi este norocul sau nenorocul.
Cum îl dirijează din umbră Fortuna
Cu bagheta sa cea magică.

Când prezentul încărunţeşte de-atâta joacă.
Trece în catastiful adânc al trecutului
Şi alt prezent se desprinde din viitor
Şi-i ia locul ordonat.
După un ciclu calculat cu grijă.

După aceea noi, nerăbdătorii.
Ne căutăm diploma de bună sau de rea purtare
În arhivele bine conservate
Ale nesfârşitului Univers.
Pentru o altă undă verde.

FRÂNTURI DE IUBIRE

El s-a evaporat într-o noapte fierbinte
Şi ea s-a topit în ardoare sub un ultim potop de lacrimi.

Ce-a rămas dintr-o iubire mare.
Doar frânturi de cuvinte afumate.
Zvâcnind confuz în cenuşa acelui pojar.

Unele amprente tremură de dor
Într-un ungher de locuinţă părăsită.
Altele zac într-un sertar de birou scorojit
Sau pe un aşternut??? de pat dezarticulat.
O petală de trandafir secată
Mai freamătă pe un pervaz de fereastră închisă
Şi peste tot iluzia răscoleşte praful amintirii.

Şi toate încă mai păstrează tainic
Izul de parfum al unei mari iubiri.

EXPEDIŢIE SENTIMENTALĂ

În hora halucinantă a ideilor s-a insinuat cu lăcomie pofta de aventură a vieţii.
Deghizată în detectiv al raţiunii.
Intrusa a cooptat mulţime de amatori.
Cu care să organizeze o expediţie arzătoare
În zona cea mai fierbinte a vieţii.
Aici, dintre cele mai elegante sentimente.
S-a evidenţiat marea iubire.
Stăpânitoarea inimilor fremătătoare
Şi doamna trăirilor din plin.

Când ideile au descoperit acest complot.
S-au prăbuşit pe banchiza lor protectoare
Şi-au asistat încremenite
La cel mai spectaculos joc de artificii

De pe tărâmul fierbinte al sentimentelor alese.

UN FAPT DIVERS

Sunt prizonierul meu intransigent
De când am depăşit momentul interzis al imposibilului.

Mă înarmasem cu prea multă lumină.
Când am pătruns în spaţiul miop al imprudenţei
Şi tentacul al slăbiciunii m-a capturat.
Cerând un preţ, prea mare de despăgubire.

De atunci, posibilul şi imposibilul
Duc tratative susţinute
Pentru eliberarea mea
Fie şi condiţionată
Şi tentaţia mă tot filează
La orice pas şi la orice cotitură.
Chiar dacă arestul este foarte strict.
Mai am doar o speranţă:
Ca imposibilul să se lase o dată corupt.
În favoarea unei graţieri.
Pentru un timp vizibil limitat.

EXPLORATOR ÎN FICŢIUNE

Tânărul cititor, explorator indecis
În lumea densă a cărţilor.
S-a oprit brusc la punctul lui de vedere.
Lăsând în suspensie un alt început de lectură.
Pe motiv că doreşte o nouă aventură.

Astfel, Eros îşi părăseşte gloata de zei demodaţi
Şi se rătăceşte într-o pădure virgină
Debusolat şi dezolat.
Cu o singură săgeată la el
Şi aceea destul de tocită.

Apoi încearcă o nouă carte
Mai plină de haz şi de adrenalină.
Cu cei patru muschetari televizaţi mai demult.
Când au devenit campioni la scrimă.
Dar a aflat el de pe Net.
În timp ce naviga împreună cu amica lui.
Că acei spadasini e fapt.
În urma unor analize aprofundate.
Au fost declaraţi dopaţi cu ceai de mac
Şi i-a abandonat evident
La cele dintâi pasaje neconvingătoare.

Nemulţumit de rezultatele explorării sale.
Începe a răsfoi Odiseea
Că pe vremea aceea nu exista încă dopaj
Şi Ulise îi poate fi un mentor bun
În demersurile lui amoroase.
Totuşi aflase parcă de la cineva
Că Homer văzuse până în adânci bătrâneţi
Şi toată povestea îl cam agasa.
Renunţă degrabă şi la acest demers.
Amânându-şi aventura pe altă dată
Şi toată biblioteca s-a transformat
Într-un vis foarte profund.

POŞTĂRIŢA DE CĂTUN

Fata cu alură de păpădie
Duce zi de zi în spate
Geanta ponosită şi ticsită cu misive.
Ticsită cu gânduri de departe şi cu trăiri alintătoare.

Neobosită şi mult dorită.
Străbate cătunul, uliţă cu uliţă.
Trece de la o poartă la alta.
Aducând liniştea aşteptărilor
Şi mângâierea dorului.

Mâna ei înfloreşte cu un răvaş
Şi seamănă bucurie în case.
Că şi câinii uită să mai latre.
Fata aceasta – cu alură de păpădie –
Aduce depărtarea lângă prag.
Dar cât de mult ar dori să-i scrie cineva.
Să afle printre mesaje şi pentru ea o scrisoare.

SCRISOARE ANONIMĂ

Vă scriu fără nicio intenţie.
Fără nicio speranţă de răspuns.
Că sunt plin de voi, dragii mei.
Ca o ciutură nouă plină ochi
De apă neîncepută.

Nu ne-am mai întâlnit demult.
De când am zburat dintre jucăriile acelea.
Pe care le numeam
Leagăn, casă, prag.
De atunci aripile mi s-au cam tocit.
Dar ne vom întâlni odată şi odată
Şi ne vom povesti viaţa întreagă.
Ne vom povesti
Câte în lună şi în stele.
Că acolo vom avea timp peste măsură.

De semnat nu mă semnez, încă.
Numele meu îl veţi afla printre cuvinte.
Că aşa ştiu eu, cel mai mult, deocamdată.
Să vă iubesc
Şi aşa mi-e mie cel mai dor.

DOINĂ

Dorule, copil de suflet.
Te-ai născut din tot ce-i drag.
Din iubirea cea mai pură

Să faci din oameni neoameni
Și din tihnă să faci zbucium.
Te-ai născut odată cu inima.
Odată cu cea mai mică fibră din ea
Și, căpătând moștenire de la străbuni.
Nimeni nu scapă de tine.

Hălăduiești peste tot în voie.
Sub alte nume
Și fără nicio vină.
Hoinar fără de lege.

Tu faci ca poezia, lira și culoarea
Să cânte mai frumos
Și să le dai patimă din vraja ta nemărginită.

Eu te-am cunoscut într-o primăvară blândă.
Când eram singur
Și mi-ai șoptit pe furiș
Că suntem aproape omonimi
Și, de atunci, te port mereu cu mine
Și îți cânt de câte ori mă bate gândul.
Deși prea tare arzi fără milă.

CA ÎN VIS

Te mai întâlnesc doar în amintire.
Așa cum erai la început.
Luminoasă și zâmbitoare.
Ca zorii aceia de primăvară.

Eram împreună două raze de soare
Tăinuite în aceeași cupă de crin înflorit.
Unde ne înfiripam un viitor fără tăgadă
Și unic pentru amândoi.

Eu eram umbra luminii tale
Și glasul gândului tău

Și te urmam peste tot.
Într-o existență fără de sfârșit.
Eu străluceam de bucurie.
Tu străluceai de mulțumire
Și toată lumea ne părea un cântec din poveste.

Te mai întâlnesc doar în amintire.
Atunci când timpul a încremenit pe vecie.
Nu știam de un Paradis anume.
Că Paradisul fremăta chiar în noi.

RODUL VIEȚII

La margine de lumină.
Copilul, primenit ca o floare.
Își suge liniștit degetul mare.
???, ca-n totdeauna.
Fără să știe că-n spatele lui
Încolțesc bulbi de întuneric
Și seminţe de păcate.

Se uită, cu ochi măriți cât lumea.
La păsările care-i zboară prin față.
Fără să știe că cei mari
Le numesc secunde sau ore
Scăpate de după gratiile intransigent e al timpului.

Îngerul păzitor.
Primenit ca el.
Îi dă târcoale și-i șoptește.
Legănându-l ca pe o frunză.
Că moartea lui a murit.
Orbită de prea multă lumină.

SOARTA

Ea, cu chip de lună.
Ni se așază pe cel dintâi căpătâi.

Cu o cupă cu împărtășanie într-o mână
Și o cupă cu descântec în cealaltă.

În miezul ei.
În loc de inimă.
Arde o lumină ciudată.
Ca o amăgire pentru primii născuți
Și ne pune să semnăm un fel de convenție.
Iar noi, tulburați de văpaia ei.
Subscriem cu ochii abia întredeschiși.
După aceea, ea pleacă.
Zâmbitoare și mulțumită.
La un alt și la un alt căpătâi.
După un semna inevitabil al Cerului
Tăcut, numai de ea înțeles.

ÎNDRĂGOSTITUL DE OCAZIE

Iubirea l-a fulgerat drept în inimă.
Surprinzător de tare.
Aceasta când, altcineva mai trăsnit ca el.
I-a suflat obiectul dragostei
Și s-a mistuit în ardoarea pasiunii.

Acum aleargă prin ploaie.
Să-și stingă înflăcărarea
Și-și înalță mai sus demnitatea.
Ca nu cumva un alt trăsnet să-l țintească.
Încât nici toți pompierii consolării
Să nu-l mai poată salva.

Când va veni toamna.
Va fi galben ca frunza
Și singur printre potecile dezamăgirii.
Dar parcă îi vine să vânture spre lună
Câteva stihuri despre o iubire mare.
Mare de tot.

MEDICIAŢIA DE SEARĂ

În imensitatea circumstanţei
Destinele lunecă în toate direcţiile
Şi pe căi diferite.
Pentru a se instala samavolnic
La cârma călătorilor
Preangajaţi pe trasee temerare.

Unii plutesc pe lumină
În nave transparente.
Iscând valuri de invidie.
Alţii cotrobăiesc prin întuneric
O fereastră virtual deschisă în afară.
Unii au anvergură de vultur.
Veşnic însetaţi de libertate.
Alţii au??? de larvă.
Visând într-una aripi sidefii.
Până când veşnicia va plesni de plictiseală
Şi din pântecele ei nemărginit
Va ţâşni o nouă lumină
Şi se va scrie o altă Pravilă
Pentru alte şi alte începuturi.

INSTANTANEU

M-am întâlnit cu un copil
Şi i-am arătat un celular ecranat.
I-am promis că i-l dau lui.
Dacă-mi recită o poezie.
El s-a apropiat şi mi-a întins tableta sa.
Dar internetul era căzut.

Apoi i-am arătat o ciocolată dolofană
Şi i-am promis că-i a lui.
De-mi povesteşte lecţia de la limba română.
El mi-a zâmbit dulce
Şi mi-a oferit tableta sa

Să citesc eu cât poftesc.
Dar acumulatorii erau descărcaţi.

În cel din urmă.
I-am arătat o carte cu poveşti
Şi copilul a fugit de lângă mine.
Iar eu am rămas să citesc cartea
Cu Amintiri dintr-o copilărie.

ILUSTRATĂ PE VIU

Măscăriciul acela se întoarce pe dos.
Imitându-i pe trecătorii ipocriţi
Care orbesc la vederea lui
Şi se fofilează în toate direcţiile
Şi palma lui dreaptă îi arde de vreun bănuţ.
Auzul i se umple deodată de un clinchet distorsionat
De monede aruncate peste tot –
Pe tarabe, pe tejghele –
Şi el e zgâlţâit de foame şi răscolit de sete.
Trecătorii îi curg pe dinainte
Înfofoliţi în bagaje.
Umbriţi de interese
Şi palma lui dreaptă îi arde de dorul unui pitac.

Măscăriciul acela – de la margine de trecere –
Îşi potriveşte o altă mască:
Jumătate râzând, jumătate plângând
Şi nimeni nu-l vede.
Că toţi se grăbesc albiţi de pachete.
Să-şi îndestuleze maşinile cu ele.
Treptat, treptat lumea se tulbură şi-l inundă
Şi o mulţime de măscărici
Îi dau târcoale şi-i ţipă să râdă mai tare.

MESAJ

Fii arbitru, dragă prietene.

În competiţia furibundă a banilor
Şi fluieră corupţia.
Fluieră ieşirile lacome!
Sancţionează pătrunderea nonvalorii
Şi validează calitatea curată şi valabilă.
Ca lumina aurului pur.
Dirijează, dragă prietene.
Cu bagheta raţiunii.
Simfonia celor ce scormonesc necunoscutul.
Să afle sămânţa fericii noastre!
Şi noi, spectatorii avizi de viaţă adevărată.
Vom plăti cu bucuria împlinirii.

Noi visăm la mai bine.
Aşa cum se zice că *Speranţa moare ultima*.

SPECTACOLUL IGNORANŢILOR

Magnificul, şi eminentul, şi vizionarul
Găbuiesc în dicţionar neologisme
Pe care le întind pe hârtie
Ca pe nişte prostituate.
Să le adulmece, să le pipăie şi să le savureze
Alţi eminenţi şi alţi ignoranţi.
Ce-i drept puţini la număr.
Care, cu securile imaginaţiei.
Taie în dreapta şi în stânga
Predici imaginare.
Pentru a deschide drumuri neabordabile
Prin jungla absurdului
Celor crezuţi lor adepţi ai lui Habar – N-am.
În timp ce în jur urlă
Fiarele flămânde ale expansiunii sterile.

Ignoranţii aplaudă şi ovaţionează
Şi aduc premii jertfite fără noimă
Pe postamentul Artei.

În timp ce minţile sincere aşteaptă împlinirea.
Aceşti eroi în sinea lor
Se cred a fi pe bolta celebrităţii Luceferi.

SEMNAL DE ALARMĂ

Din nori înnebuniţi de uragane
Potop de ploaie otrăvită se revarsă peste lume
Şi trăsnetele sunt urale de Luciferi
Tot mai fericiţi.

Marii vinovaţi fără de vină din fire
Îşi ocrotesc spasmodic avuţia.
Sorbind stupefiaţi pipa nepăsării.
Din scrumul lor se întinde peste tot
Rana fierbinte a deşertului.
Înghiţind fertilitatea vieţii ce a fost dată.

Bolnavii mor cu zile, fără şansă.
Bătrânii îşi devorează umbrele tremurânde
Şi copiii plâng fără lacrimi.
Că Pământul se îngreunează
Tot mai mult cu ei.

Cine mai strigă în noapte *S.O.S.*
Urlă doar la lună.
Şi astfel peste noi toţi, deopotrivă.
Se aşterne un alt ireversibil crepuscul.

INCOMPATIBILITATE